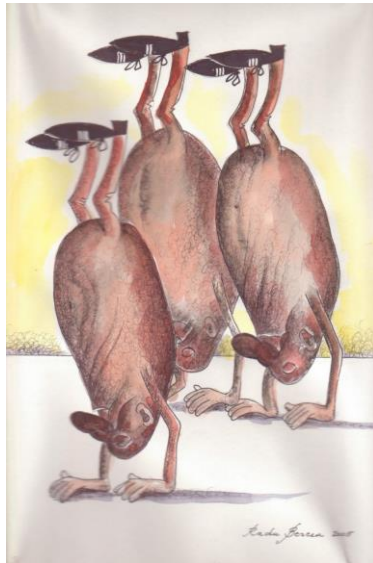

GLORIA SENATORULUI OSTROPEL

Teatru, o poză umoristică de

Ion Drăgușanul

PERSONAJELE:

Gavril Ostropel, senatorul Puterii

Mihail Ciotârcă, senatorul Opoziției

Vasilică Plămadă, șef de campanie electorală

Electra Ciotârcă, doamna domnului senator

Alexandru Ioan Cristol, ziarist independent

Nașul Mare, artist, care și-a pierdut glasul

DECORUL: *trei panouri, acoperite cu afișe electorale, primele două dispuse în lateralele unui scaun de birou, iar celălalt, în spatele lui; o măsuță de cafea și un pupitru de note.*

SCENA I:

Când se trage cortina, Ostropel sforăie, pe scaun, iar Plămadă încearcă să-l trezească, susurând:

PLĂMADĂ: Domnu' senatooor!... Domnu' senator... (*strigând*) Jupâneee!...

OSTROPEL (*trezindu-se buimac*): Hă? Ce-i, ce s-a întâmplat?... Iar o moțiune de cenzură?

PLĂMADĂ (*punând talanca pe masă*): Mai rău, jupâne: alegeri!

OSTROPEL (*uimit*): Alegeri? Cum, adică, alegeri? Au trecut, deja, patru ani de guvernare?!

PLĂMADĂ: Au trecut, jupâne, și încă fără nici o moțiune de cenzură!

OSTROPEL (*trosnindu-și oasele*): Ce bine! Înseamnă că m-am odihnit suficient, înseamnă că pot intra iar în luptă!

PLĂMADĂ: Jupâne, ne-am prăbușit în sondaje: nu mai avem nici o șansă!

OSTROPEL: Nu se poate! Când, naiba, să ne prăbușim, că doar partidul abia a câștigat alegerile cu peste 70 %?!

PLĂMADĂ: Câtă vreme și dumneata, și partidul, ați dormit, jupâne! De aia socot că bine ar fi să ne retragem... Ne-am făcut plinul, putem să ne retragem și să ne mutăm la Ibiza!...

OSTROPEL: Dacă ar fi fost după noi... Dar nu mă lasă Gloria, Georgele! (*Plămadă strânge din umeri a indiferență, dând din mână a lehamite*). Ți-aduci aminte, parcă o văd și acum: eu, după ce-am câștigat primele alegeri, aclamat de mulțimea populară... Și Gloria, apropiindu-se de mine, cu mers lasciv – să juri că-i Bianca Drăgușanu, nu alta! –, privindu-mă în ochi și șoptindu-mi printre suprafețele ei bune de pupat: „Ia-mă, voinicule, prințul meu pe cal alb, și du-mă!”...

PLĂMADĂ: Iar dumneata, jupâne, ai căzut în plasă ca musca în oala cu borș?!

OSTROPEL: Prima femeie, Vasilică, prima femeie din viața mea, care m-a văzut exact așa cum sunt... (*îl apucă pe Plămadă de ceafă și îl apleacă, astfel încât să se poată privi în ochii lui ca într-o oglindă*). Înalt, zvelt, mlădios... (*Plămadă grohăie un fel de răs*) Pe dinăuntru, Vasilică!

PLĂMADĂ (*reproșându-i*): Și ți-ai lăsat doamna, pentru ea, jupâne?...

OSTROPEL: Ei, cum să-mi las nevestica?!
Politica cere sacrificii, Vasilică, și sunt pregătit să le fac, dar numai până aici: până la nevestică!

PLĂMADĂ: Vai, jupâne, cum am uitat! Noroc de dumneata, că ai adus vorba de nevestă: vă caută șeful opoziției, domnul senator Mihai Ciotârcă.

OSTROPEL: Ciotârcă? Și ce vrea tâlharul acela de la mine?

PLĂMADĂ: Habar n-am, deși a întrebat la fel.

OSTROPEL: A întrebat ce vreau eu de la el?

PLĂMADĂ: Nu, jupâne. A întrebat: Tâlharul acela de senator al tău e aici?

OSTROPEL: Ei, așa mai merge. Poftește-!
(*pășește spre fața scenei și ia o poză gânditoare; din stânga, intră Electra, în mâna stângă cu o lesă, care curge spre culise; cum Ostropel o ignoră, tușește ușor, iar Ostropel se întoarce spre ea și i se fac ochii cât cepele*) Ați trecut la travesti, domnule senator?

ELECTRA (*trăgând scurt de lesă*): Ciotârcă, pas!
(*Ciotârcă intră valvârtej, cu cureaua lesei pe gât*) Sop!
(*cade în genunchi din pricina vitezei*).

CIOTÂRCĂ (*din genunchi*): Am venit să ne dai țara înapoi, tâlharule!

ELECTRA: Ciotârcă, eu vorbesc!

CIOTÂRCĂ: Da, mami, tu vorbești!

ELECTRA: Domnule senator, țara are nevoie, mai mult ca niciodată, de o adevărată reconciliere națională...

CIOTÂRCĂ (*ridicându-se*): Adică de fifty-fifty!

ELECTRA (*ironică, acidă*): Jumătate-jumătate – să fim clari și expliciți, ca să priceapă și dumnealui!

CIOTÂRCĂ: Cum spui tu, mami! Ceea ce înseamnă că tâlharii de la guvernare ne mai datorează încă 20 la sută!

OSTROPEL: Adică nu vă ajunge cât ne-ați furat: mai vreți 20 de procente din țară!

CIOTÂRCĂ: Că voi nu...

ELECTRA: Ciotârcă!!!

CIOTÂRCĂ: Știu, mami, tu vorbești!

ELECTRA: Domnule senator, fiți rațional și rezonabil, până nu ajungem să ne cerem țara înapoi!

OSTROPEL: Nu ține, madam! Țara ne aparține nouă!

CIOTÂRCĂ: Ați furat-o!

OSTROPEL: Corect, dar nu de la voi... Pe când voi de la noi ați furat-o!

ELECTRA: Ați furat poporul! De asta am făcut eu legile anticorupției!

OSTROPEL: Nu, stimată doamnă! Noi am luat numai țara, poporul vi l-am lăsat. Pe când dumneavoastră, ticăloasa și odioasa opoziție, ați furat de la noi!... Mai ales prin legile anticorupției! Dar nu lășăm noi lucrurile așa!...

CIOTÂRCĂ: Ce? Ce-am furat, musiu!

OSTROPEL: Țara. Cam 30 la sută din țărișoara noastră dragă!

CIOTÂRCĂ: Cum adică a voastră?

ELECTRA: Ciotârcă!...

CIOTÂRCĂ: Știu, mami, tu vorbești!

ELECTRA: De ce ar fi țărișoara asta a voastră, a vremelniceii puteri, și nu a poporului?

OSTROPEL: Pentru că noi știm să trăim pentru ea!

CIOTÂRCĂ: Și poporul nu știe?

OSTROPEL: Nu. Poporul știe doar să moară pentru țară, nu să și trăiască pentru ea.

CIOTÂRCĂ: Adică poporul și opoziția, cu mormintele, iar voi...

OSTROPEL: Numai poporul, stimabile! Atât știe, atât merită. În ce privește ticăloasa opoziție, să fim raționali și rezonabili, cum ne povățuise madam, adineaori: ați furat destul de la noi! Dacă am fi mațe fripte, v-am lăsa... popor!

CIOTÂRCĂ: O să ne plângem Europei!

ELECTRA: Ciotârcă!

CIOTÂRCĂ: Știu, mami, tu vorbești!

ELECTRA: Domnule senator Ostropel, dumneata probabil că nu ieși în calcul pericolul care ne pândește. Dumneata probabil că nu auzi cum fierbe poporul. Dacă se revoltă? Dacă dă de toți pereții și cu voi, și cu noi!

OSTROPEL: Și dacă împărțim țara, cu voi, fifty-fifty, n-o să mai fiarbă poporul? Scăpăm definitiv de pericole? Scăpăm, domnule senator Ciotârcă, sau ne ia dracul pe toți?

CIOTÂRCĂ: Dacă facem un guvern de uniune națională, numai să îndrăznească poporul să mai mârâie!

ELECTRA: Ciotârcă!!!...

CIOTÂRCĂ: Lasă-mă, mami, să i-o zic de la obraz!

ELECTRA: Dar de la obraz să i-o zici!

OSTROPEL: De la obrazul cui, madam?

CIOTÂRCĂ (*încurcat*): Așa-i, Electro: de la obrazul cui să i-o zic?

ELECTRA (*pe gânduri*): Chestia asta nu am luat-o în calcul... Trebuie să căutăm un obraz... Domnule senator Ostropel, am avea nevoie de un răgaz, pentru consultare cu partidele din alianța de opoziție!...

OSTROPEL (*curtenitor*): Cum aş putea eu să refuz rugămintea unei doamne, madam? (*le arată, tot curtenitor, ieșirea*).

CIOTÂRCĂ (*în vreme ce doamna îl duce, cu lesa, spre ieșire*): Unde, Dumnezeu, am văzut eu un obraz în orașul ăsta?

ELECTRA: Ciotârcă!!!...

CIOTÂRCĂ: Știu, mami, tu vorbești!

ELECTRA: Știi pe dracul! Pas, Ciotârcă, pas!
(*ies*).

OSTROPEL (*făcându-și cruce, se întoarce spre Plămadă*): Legenda biblică susține că poporul poate fi dus de nas cu doi mici și trei beri. În contextul actual, luând în calcul fenomenul erodării la guvernare, cred că trebuie să plusăm și să-i aprindem imaginația și cu fructul interzis! Ai adus folcloristele?

PLĂMADĂ: Adus.

OSTROPEL: Cheamă-le, să le văd!

PLĂMADĂ (*fluieră și face din mână semn de chemare*).

În scenă intră, cântând și dansând „Bătrânele de la Bilca” cinci-zece fete, iar Ostropel le privește, o vreme, stupefiat, înainte de a izbucni revoltat, ba chiar disperat.

OSTROPEL: Ce-i asta, Vasilicăăă! (*dansatoarele se opresc derutate*).

PLĂMADĂ: Folclor, jupâne...

OSTROPEL: Ceee?

PLĂMADĂ: Folclor autentic, jupâne!

OSTROPEL: Păi, noi de folclor și de autentic avem nevoie, Vasilică, dacă vrem să câștigăm alegerile?

PLĂMADĂ: Nuuu? Dar de ce avem nevoie?

OSTROPEL: De femeie, Vasilicăăă! De femeie, în transparența ei ademenitoare, năucitoare, (*accentuând*) sa-crăăă: Dezbracă-le!

PLĂMADĂ: Fetelor, dați jos țoalele de pe voi!

DANSATOARELE (*protestând ofuscate, fiecare în legea ei*): Nu se poate! Nici vorbă! Ce tupeu! E revoltător!

OSTROPEL: Vasilică, dublează-le onorariul!

DANSATOARELE (*ciripesc, încântate, între ele, apoi consimt, dând jos miniștergurile și ilicele, care vor rămâne în scenă*): Ei, așa mai merge!

OSTROPEL: Dar nu de tot, Vasilică, ci doar atâta cât (*dă din șolduri provocator*) să stârnească imaginația electoratului! Pot păstra cămășuțele... dar cu cingătoare, ca să li se vadă mijlocelul!

Dansatoarele, ciripind între ele, ies din scenă, dând jos, pe drum, ce se mai poate da. Plămadă vrea să le urmeze, pășind și rânjind parșiv.

OSTROPEL: Va-si-lee, vreau să mă adresez dragului meu electorat!

PLĂMADĂ (*ia pupitrul pentru note, îl duce în buza scenei, îl aranjează*): Doamnelor, domnișoarelor și domnilor... senatorul.... Gavril Ostropel! (*aplaudă*).

SCENA II:

OSTROPEL (*apropiindu-se de pupitru, cu o mână pe inimă și cu cealaltă salutând publicul din sală*): Dragii mei electori! Când m-ați votat, pentru prima dată, eu v-am promis un trai mai bun. Așa este? Așa e! Și nu m-am ținut eu de cuvânt?

Nu v-am dat eu, o dată pe an, de Sânziene, ca un creștin adevărat – Dumnezeu vede! – (*face cruce, cu evlavie*) câte doi mititei și trei sărmăluțe-n foi de varză?

Nu v-am dat eu, în acești patru ani de mandat responsabil, bere pe săturate, de două ori pe an, de Sânziene și de Anul Nou?... Nu v-am dat? V-am dat!

Ba, mai mult decât atât, nu v-am sprijinit eu în renașterea națională prin folcloroase, zi de zi și la fiecare colț de stradă orășenească și de județ? (*spre fotografi și operatori*)

Domnilor reporteri și operatori, vă rog să vă dați mai aproape; pozați-mă, pozați-mă cât trebuie, ca să deschidem împreună un nou viitor pentru dragii mei electori! (*spre Plămadă, dosind cu palma întrebarea*) Vasilică, i-ai plătit?

PLĂMADĂ: La gros, jupâne!...

CRISTOL: Domnule senator, dar eu?... Dar noi?...

OSTROPEL: Așteaptă-mă la biroul meu parlamentar, drăguță, și rezolvăm!... Libertatea și democrația presei, înainte de toate – iată crezul meu progresist, european! (*spre public*).

Dragii mei electori! Iată că a venit vremea să-mi întoarceți generozitatea, oferindu-mi câte un vot! Nu mie, care ca și strămoșii mei, Burebista, Decebal, Ștefan cel Mare și Mihai Eminescu, m-am bătut, la București, pentru viitorul vostru fericit; nu mie, ci viitorului vostru oferiți-i, iarăși un vot, iubiții mei electori! (*brusc, schimbă tonul și se adresează răstit cuiva din public*) Alooo, domnu', dă-mi și mie un vot, ca să-mi iau o pâine! (*părăsește pupitrul, coboară în sală, unde, împărțind calendarele lui electorale celor din rândul întâi – ici-acolo, și din rândul doi, cerșește voturi*) Dă-mi și mie un vot, ca să-mi iau o pâine!... Dă-mi și mie un vot, ca să-mi iau o pâine!... Dă-mi și mie un vot, ca să-mi iau o pâine!

Între timp, Plămadă duce telefonul la ureche, ascultă cât ascultă și, la final de replică, îl strigă pe Ostropel.

PLĂMADĂ: Jupâne, jupâne, vino iute, că te cheamă jupânul cel mare! (*Ostropel revine în scenă, dincoace de cortină, urmărit slugarnic de Plămadă, care îi înmânează telefonul, și de Cristol*).

SCENA III:

OSTROPEL (*slugarnic, cu dese plecăciuni, toate imitate de Georel, care stă pe loc, și de Cristol, care îl urmează, la doi pași distanță*): Să trăiți frumos!... Da!... Am înțeles!... Așa o să fac!... Să aveți o zi bună, o mie de ani să trăiți! (*închide, apoi întoarce capul, crispat până la a-i tremura barba*) Pierdem alegerile, Vasi-lee!...

PLĂMADĂ: Cum să le pierdem, jupâne, că doar alegătorii încă ne iubesc! Și cum să nu ne iubească (*interogativ*): mici le-am dat? le-am dat? bere și afinată le-am dat? le-am dat? muzici le-am dat? le-am dat...

OSTROPEL: Și cu toate astea, pierdem alegerile!... Mare curvă – pardon! – e electoratul ăsta, domnule Vasile Plămadă!

PLĂMADĂ (*dând din cap aprobator*): Poporul e un politician înnăscut! Da', oricum, nu ne întrece el pe noi, politicienii get-beget – pardon, jupâne!

Încep să adune, pe brațe, miniștergurile și ilicele rămase în scenă, pe care le vor depozita în spatele scaunului.

OSTROPEL (*mirosind un minișterg; Cristol îl imită*): Ai dracului alegători! (*aruncă miniștergul în panoul din spatele scaunului*) Și când mă gândesc că mi-am irosit cei mai frumoși patru ani din viață pentru ei!...

Vasilică, sună-l pe prefect, sună-l pe președinte! Mergem în zona de munte!

PLĂMADĂ: Mergeți să vedeți peisajul?

OSTROPEL: Ce? Adică îți închipui tu că eu, senatorul Horodincă, prefectul, președintele consiliului județean și ceilalți fruntași ai partidului ne-am osteni doar ca să vedem peisajul!? Nu, Vasilică, mergem să ne vadă peisajul pe noi!

PLĂMADĂ: Genial! La drept vorbind, peisajul vă datorează asta, că doar l-ați europeanizat!... (*poznaș*) Jupâne, când mă gândesc eu la cât bănet european am înșfăcat ca să distrugem munții, mai ales cu gropi de gunoi, îmi cântă sufletul!

CRISTOL (*anapoda*): De când s-au înmulțit „sfinții”, nici măcar bunul Dumnezeu nu mai încapă pe pământ!

OSTROPEL (*răsucindu-se și dând cu ochii de Cristol, care, până atunci, îl urmase, la doi pași distanță*): Dumneata, drăguță?

CRISTOL: Domnule senator, sunt Alexandru Ioan Cristol, redactorul deontologic de investigații de la „Pozna națională de Moldova”...

OSTROPEL (*ignorându-l*): Aha. Dă-i o mie de lei, domnule Plămadă!

CRISTOL (*prețios revoltat*): Domnule senator, mă insultați!

OSTROPEL: Dar cu două mii?... Cu trei?...

CRISTOL: Domnule, am probe de netăgăduit că, în vara lui '89, ați turnat la securitate...

OSTROPEL (*amuzat*): Ei, nu zău! Află dumneata, drăguță, că în vara anului 1989 eram cu oile pe munte, așa că n-am putut turna, nici când aș fi vrut să o fac!

CRISTOL (*uluit*): Cum adică? Ați fost cioban?

OSTROPEL: Păi, dacă nu eram cioban, mai ajungeam eu senator?

CRISTOL: Corect.

OSTROPEL: Alte dezvoltări, cu care să mă șantajezi?

CRISTOL: Ați furat țara asta!

OSTROPEL: Și mai există vreun român care să nu o știe?

CRISTOL: Corect, nu mai există!

OSTROPEL: Altceva?

CRISTOL: Ați avut numeroase amante, rezultând, din aceste relații imorale, două duzini de copii din flori!

OSTROPEL: Din cauza băuturii. Așa-i românul: cum bea ceva, cum poștește niscaiva parte femeiască!

CRISTOL: Cum adică, dumneavoastră ați fost și român?!

OSTROPEL: Înainte de a fi cioban, când eram sărac, de-mi plângeam singur de milă...

CRISTOL: Sursele mele spun că sunteți pe cale să vă vindeți țara...

OSTROPEL: Mint. În afară de Putin, nu găsești un cumpărător, nici dacă-l cauți cu lumânarea!

CRISTOL: Deci, nu o vindeți?

OSTROPEL: Cui?! Omenirea trăiește vremuri grele, drăguță!... Mai ai și alte dezvăluiri?

CRISTOL (*încurcat*): Eu...

OSTROPEL (*lui Plămadă*): Dă-i cinci mii, Vasile, și dă-l în... deontologia lui! Trebuie să trăiască și el, săracul!...

CRISTOL: Dar celor de la „Dreptatea națională de România” le-ați dat...

OSTROPEL: Știu eu cât le-am dat, și merită toți banii: Ai văzut titlurile? Sloganuri electorale, nu alta: „Țara are un păstor, Ostropel – senator!, „Numai cel care-i mișel nu votează Ostropel!”, „Nu uita, drag popor: Ostropel, senator!” și tot așa, numai un Șeschir și un Eminescu. Până și pe mine m-au amețit. Intelectual de-aș fi, și tot cu Ostropel aș vota!... *(lui Plămadă)* Dă-i banii, Vasilică, și ducă-se-n plata domnului... Ostropel! Apoi, cheamă ansamblul nostru folcloric și stați pregătiți, pentru că eu mă duc să-i vorbesc, iarăși, poporului!

PLĂMADĂ: Pofțiți! *(ies amândoi, iar Ostropel se îndreaptă spre pupitru, de unde revine, împreună cu Nașul Mare, ducând și instalând orga).*

SCENA IV:

OSTROPEL *(grav):* Dragii mei alegători! Ticăloasa opoziție tocmai v-a înfipt un pumnal otrăvit în spate: mititeii ei, berea ei, cântecele ei petrecărețe le veți plăti, dacă o veți vota, înzecit *(pe discurs, Plămadă și Nașul Mare intră și instalează orga)*. Ticăloasa opoziție a pus la cale un plan diabolic, pe care numai voi, dragii și iubiții mei alegători, îl puteți dezamorsa *(Nașu Mare își încearcă, prin câteva sunete, clapele, iar Ostropel, după ce-l privește contrariat, îi strigă lui Plămadă)* Ce-i cu ăsta, domnule șef de campanie Plămadă?!

PLĂMADĂ: Ansamblul Folcloric „Nașul Mare”!

NAȘUL MARE (*hăhăind nătâng*): Îhî!... Îhî!...

OSTROPEL: Singur? Și de ce nu se prezintă singur?

PLĂMADĂ: Pentru că e mut: și-a pierdut glasul, în ultimii 25 de ani...

NAȘUL MARE: Îhî!

OSTROPEL: Cum, adică, și-a pierdut glasul?

PLĂMADĂ: Ca tot poporul: strigând și tot strigând Jos Ceaușescu, Jos Iliescu, Jos Constantinescu, iar Jos Iliescu, Jos Băsescu, iar Jos Băsescu, Jos Ponta!...

NAȘUL MARE: Îhî!... Îhî!...

OSTROPEL (*smulgându-și părul din cap*): Cum, adică, și poporul e mut?

PLĂMADĂ: Ca o lebădă! Mai ales în ultimii ani...

NAȘUL MARE: Îhî, îhî!...

OSTROPEL (*rece, impersonal*): Va-si-lee, presimt că m-ai vândut opoziției și că unelțești să mă distrugi!

PLĂMADĂ: Nici vorbă, jupâne! Las' că ne descurcăm noi! (*înspre public*) Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, din partea domnului senator Gavril Ostropel, va cânta pentru dumneavoastră celebrul ansamblu folcloric de nunți... „Na-șul Mareee!” (*Nașul Mare începe, la clape, iar Ostropel cântă, cântă fragmente din câteva cântece vesele, coregrafia rămânând la dispoziția imaginației sale, inclusiv cea a unui „tangou” cu Plămadă; în finalul scenei, Nașul Mare începe cântecul „Verde-nrourat”, iar Ostropel și Plămadă îl scot, de subsuori, dincoace de cortină*).

SCENA V:

OSTROPEL (*furios, cu pumnul ridicat, ținându-l pe Nașul Mare de guler*): Măăă! (*Nașul Mare dă din cap, speriat și fără întrerupere, un nu sugestiv*) „Verde-nrourat”, ai? Imnul opoziției, ai? Măăă, tu m-ai vândut opoziției, mă! (*Plămadă duce telefonul la ureche și ascultă*) Vasile, înșfacă-l și dă-l pe mâna DeNeAului! (*Nașul Mare încă dă din cap, dintr-o parte în alta*).

PLĂMADĂ (*închizând telefonul și strecurându-l în buzunar*): Imposibil, jupâne!

OSTROPEL: Cum adică? A trecut și DeNeAul de partea ăstora?

PLĂMADĂ: Nu, jupâne, trudește pentru noi, ca întotdeauna!

OSTROPEL: Și-atunci, de ce nu se poate, Vasilică?

PLĂMADĂ: Din cauza lui Nașul Mare: cum a cântat cu dumneata, jupâne, cum a crescut, brusc și inexplicabil, în sondaje. Atât de năucitor a crescut, încât opoziția l-a desemnat candidatul ei în circumscripție!

NAȘUL MARE (*își pune degetul pe piept, în semn de interogație, apoi rânjește*): Îhî!...

OSTROPEL: Cum să crească în sondaje? De ce să crească? Și când să crească?

PLĂMADĂ: S-ar părea că a strălucit, prin mesaj, la mitingul nostru electoral și a acaparat toată dragostea populației...

OSTROPEL: Care mesaj, Vasile, că doar e mut ca o lebădă!

PLĂMADĂ: Ca și electoratul, în ultimii ani, jupâne!... Tocmai asta le-a plăcut: că nu-i minte!

OSTROPEL: Cum să-i mintă, dacă tace?

GEORGEL: Păi, nu? Iar electoratul asta își dorește: să nu-l mai mintă nici un politician!

OSTROPEL (*plimbându-se îngrijorat, cu mâinile spate*): Al dracului electorat! (*brusc, Nașului Mare*) Măi, Nașul Mare, ce-ai spune tu dacă ți-am oferi noi o mie de „ouă închistrite”? (*Nașul Mare nu pare să priceapă*).

PLĂMADĂ: O mie de „ouă negre”, măi băiatule! Ți-a pus Dumnezeu mâna în cap!

OSTROPEL: Va-si-leee, „ouăle negre” au fost decodificate de DeNeA! Taci, până nu dăm de bucluc! (*spre tavan*) Noi nu vorbim de „ouă negre”, domnule colonel! Noi vorbim despre „ouă închistrite”, despre tradițiile neamului românesc, așa că vrem să fim bine înțeleși și să nu avem vorbe!...

PLĂMADĂ (*scoțând telefonul din buzunar și răspicând spre el*): Noi nu vorbim despre „ouă negre”, domnule maior, ci despre „ouă închistrite” tradițional... (*spre Ostropel*) Dar tot un milion de parai înseamnă, nu? (*Ostropel îi face semn, cu degetul la gură, să tacă, dar clatină aprobativ din cap*).

OSTROPEL: Ce-ai spune, măi Nașule Mare, dacă ți-am oferi noi o mie de „ouă închistrite”: te retragi din alegeri sau nu?

NAȘUL MARE (*aprobând, încântat, din cap*):
Îhî!... Îhî!...

PLĂMADĂ: Și dacă opoziția, în ticăloșia ei, îi dă două mii de „ouă închistrite”, ca să candideze?

NAȘUL MARE (*dând din cap și mai încântat, și frecându-și degetele*): Îhî, îhî, îhî!....

OSTROPEL (*privindu-l stupefiat*): Țsta e pus pe șantaj, măi Vasilică! Mut, dar pus pe șantaj! Las' că-i arătăm noi lui: sechestrează-l! (*Plămadă apucă un minișterg, cu care îi leagă Nașului Mare mâinile, în față, apoi, ducându-l de minișterg, îl scoate din scenă, în vreme ce Nașul Mare clatină din cap, când afirmativ, când a negație*). Ce chestie, dom'le! Ce situație! Trebuie să-i vorbesc iar electoratului! (*se apropie, ostenit, de pupitru*).

SCENA VI:

OSTROPEL, PLĂMADĂ

OSTROPEL: Dragii mei electori! Ticăloasa opoziție mă obligă, prin strategia ei trădătoare, să fac, în fața dumneavoastră, ceea ce nu am făcut niciodată: să mă laud! De fapt, dacă stau bine și cuget, nu eu mă voi lauda, ci faptele mele vor vorbi despre mine, în fața dumneavoastră... (*spre culise*) Domnule șef de campanie, Vasile Plămadă, adu, te rog, ultima mea invenție pentru fericirea alegătorilor: mașina manuală de vot! (*Plămadă intră, târând după el două sfori, cu care se pot manipula mâinile lui, care atârnă, de-a lungul corpului; Ostropel apucă sforile de capete și continuă cu explicațiile*).

Vă amintiți, dragii mei electori, cu ce probleme grave se confrunta Parlamentul României, atunci când avea de votat manual (*arată semnul cu degetul în sus, apoi cu degetul în jos*): șefii de grupuri parlamentare erau adesea înțeleși greșit și se vota aiurea, împotriva intereselor partidelor și ale (*arată spre sine*) țării.

Din fericire, atunci când m-am născut eu, iar ursitoarele m-au pus să aleg între înțelepciunea Împăratului Solomon și vitejia lui Alexandru Macedon, sângele meu de pui de dihor bucovinean m-a făcut să optez patriotic: Bucovina, Bucovina și iar Bucovina, înainte de toate!... Și am cerut să mi se dea înțelepciunea senatorului Ostropel și vitejia liber-cugetătorului Gavril!... Nu am greșit, pentru că a fost nevoie de multă înțelepciune și vitejie bucovineană ca să inventez, să omologhez și să pun în slujba electoratului parlamentar mașina manuală de vot, pe care o aveți în față...

Principiul de funcționare e simplu și eficient: cineva apucă sforile de capete și le trage, funcție de interesele majore ale țării! Vreau să treacă legea, trag de sfoara asta (*trage de sfoara din dreapta, iar mâna se ridică*) și legea trece; vreau să pice legea, trag de cealaltă sfoară (*trage*) și legea pică! Priviți numai cât de ireproșabil funcționează mașina manuală de vot (*în vreme ce trage ba de o sfoară, ba de cealaltă*): trece legea, pică legea, trece, pică, trece, pică... (*brusc, arătând undeva, în sală*)

Alooo, domnu', dă-mi și mie un vot, să-mi iau o pâine! (*arătând cu mâna în cealaltă parte a sălii*) Alooo, domniță, sărut mânușițele din unghie până-n umeri, dă-mi și mie un vot, să-mi iau o pâine!... Cum? Nu-mi dați? Nu-i nimic, Dumnezeu e mare și vede... (*peste umăr, în*

vreme ce se retrage dincoace de cortină) Ca să nu mai vorbesc de partid...

SCENA VII:

**OSTROPEL, CIOTÂRCĂ, CRISTOL,
ELECTRA, PLĂMADĂ, NAȘUL MARE**

În scenă, Ostropel este întâmpinat de Ciotârcă, șeful opoziției județene, infiltrat între timp, care ține de capăt lesa, celălalt capăt fiind în culise.

OSTROPEL (*dând cu ochii de el*): Nu se poate, (*se îndreaptă spre el*) nu se poate! (*îl îmbrățișează*) Ai pus-o în lesă pe fondatoarea anticorupției!...

CIOTÂRCĂ: Și dacă da?... Și dacă nu?

OSTROPEL (*contrariat*): Nu mă mai fierbe: ai pus-o sau nu?

CIOTÂRCĂ: Mi-e nevestă, Gavriile, cum s-o pun în lesă! Eu sunt un om cu principii: dacă țara mi-o cere, sunt gata de orice sacrificiu, dar numai până la nevestă!

OSTROPEL: Înseamnă că m-a mințit: nu a făcut ea legile anticorupției!

CIOTÂRCĂ: Ba da, ea le-a făcut, dar le-a pierdut aiurea. La piață, când s-a dus să cumpere gogonele pentru murături.

OSTROPEL: E plină țara asta de curve hoațe! Dacă nu le deportăm pe toate la Bruxelles, o punem de mămăligă!

CIOTÂRCĂ (*spumegând de indignare*): Uite cei, tovarășe, nu-ți permit! Nevastă-mea...

OSTROPEL: Precupețele, Ciotârcă! Precupețele care au furat-o pe nevastă-ta de legi, alea sunt curvele hoațe!

CIOTÂRCĂ: Ei, așa mai merge!

OSTROPEL: Păi, nu?

CIOTÂRCĂ: Păi, da!

OSTROPEL: Păi, nu-mi... arăți pe cine duci în lesă?

CIOTÂRCĂ (*scuturând scurt din capătul lesei și aducându-l zvâcnit pe Cristol în scenă*): Pas! Șezi!

OSTROPEL (*cu amuzată stupefacție*): Câinele de pază al democrației: presa deontoloagă! Dar oloagă rău...

CRISTOL (*indignat*): Domnule senator, opoziția mă prețuiește!

OSTROPEL: Știu, drăguță! Și eu, când eram în opoziție, o puneam să latre și-așa îmi plăceau de tare hămăielile ei, încât, fără strop de băutură, simțeam cum mă apucă libidoul!

CRISTOL: Cine vă apuca?

CIOTÂRCĂ: Ei, lasă, că o să afli, când o să urci și tu în politică!

PLĂMADĂ (*intrând și devenind bănuitor*): Jupâneee, doar nu te-ai gândit să dai partidul pe mâna ticăloasei opoziții!... O asemenea trădare, eu... (*nu-și găsește cuvintele*). De asta m-a blocat doamna în cabinet, ca să nu văd și să nu denunț trădarea!

OSTROPEL: Cum te-a blocat?

PLĂMADĂ (*încă enervat*): Mi-a zis că-s chipeș, că-s frumos, că toate femeile pe care le știe visează la mine... Apoi, a început să mi le înșire, una câte una, până mi-a înțepenit mâna pe tastatură...

OSTROPEL (*uimit*): Exact la fel a procedat și cu mine cândva!... Vasile, rupe lista și arde-o!

PLĂMADĂ: De ce, jupâne? N-ar trebui, mai întâi, ca un bun creștin, să-mi încerc norocul?

OSTROPEL (*didactic*): Ții minte, Vasilică dragă, când m-am întors, într-o noapte, bătut rău și cu nasul spart, dar am refuzat să depun plângere la poliție?

PLĂMADĂ: Și zgârâiat ca o mătă flocăită de maidanezi!... Cum să nu țin minte, jupâne!...

OSTROPEL (*ezitant*): Ei, bine, deși nu ți-am spus-o, până acum, având în vedere că urmează o campanie electorală dificilă, în care nu mă pot dispensa de serviciile tale, o să-ți mărturisesc adevărul: tocmai încercasem lista, Va-si-lee!...

ELECTRA (*intrând discret, pe ultima replică, disprețuitor*): Bărbații! Niște creduli, care doar în oglinzi nu cred, deși oglinzile nu-i mint niciodată!

OSTROPEL (*repetă gestul cu ochelarii lui Plămadă, apoi îi zice Electrei*): Poftește mai aproape, Electro, și uită-te și tu! Nu arăt bine?

ELECTRA (*privește în ochelarii lui Plămadă*): Da, nu arăți chiar rău; dar de când te-ai vopsit în blond?

CIOTÂRCĂ: Mami, acela... ești tu!

ELECTRA (*revoltată*): Cum să fiu eu?! Sigur e el! N-ai văzut cum arată?

CIOTÂRCĂ (*împăciuitor*): Am văzut, mami, dar m-am obișnuit...

CRISTOL (*care se privește și el în ochelari*):
Ptiu, ce slugoi! Și încă cu barbă!

ELECTRA (*apucându-l de bărbie, cu palma, pe Plămadă și împingându-l, până revine în poziția verticală*): Să terminăm cu prostiile astea: mă deprimă!

CIOTÂRCĂ: Da, mami, cum spui tu: te deprimă!... (*spre Ostropel, acuzator*) Până nu mă uit și eu, să văd în ei cine ne-a răpit candidatul!...

OSTROPEL: Care candidat? De când ne ocupăm noi, puterea, de candidații ticăloșitei opoziții?

CIOTÂRCĂ: Nașul Mare, știu că e la voi. Am și dovezi!

OSTROPEL (*mimând surpriza*): Ăla, mutul?!

CIOTÂRCĂ: Nu-i mut, și-a pierdut doar glasul...
Din solidaritate cu poporul!

OSTROPEL: Și crezi că o să mă bați pe mine, senatorul Gavril Ostropel, cu un țambalagiu, care nu poate vorbi!?

CIOTÂRCĂ (*strânge din umeri*): Alegătorii îl iubesc și sunt gata să-l voteze! Așa că, rogu-te, dă-ni-l înapoi, dacă vrei să mai facem afaceri împreună!

ELECTRA: De ce să ni-l dea înapoi? Mai bine provocăm o revoluție!

OSTROPEL: Ca să ne înșface țara toți necontrolații!

CIOTÂRCĂ: Așa e! Fără dublă comandă, țara e în pericol!

ELECTRA: Să piară țara, dar, fără candidatul nostru, noi nu plecăm de-aici!

CIOTÂRCĂ: Cum spui tu, mami!

CRISTOL: Eu sunt pregătit să mă sacrific și să-mi asum puterea!

ELECTRA (*cântărindu-l cu dispreț*): Asta ne-ar mai trebui! Mai rău ca o revoluție!...

CRISTOL (*revoltat*): Eu!?! (*cu glas tremurat*) Eu, care de grija țărișoarei mele...

PLĂMADĂ: Uitați-vă la el, cum salivează cașcaval! Al dracului Flămânzilă!...

OSTROPEL (*strâns cu ușa*): Vasile, adu-i țambalagiul!

PLĂMADĂ (*care-i da ocoluri lui Cristol*): Legat sau slobod?

OSTROPEL: Liber, că doar trăim într-o democrație, Vasile!... (*Plămadă iese, iar Ostropel,*

nervos, izbucnește) Ah, țărișoara mea, unde-ai ajuns! Să încapi pe mâinile unui țambalagiu mut!

CIOTÂRCĂ: Fără glas, nu mut!

OSTROPEL: Tot un drac!

CIOTÂRCĂ: Nu te înțeleg, dragă partener! Și nici pe mine nu mă înțeleg! Noi, amândoi, am cam pus-o: am îmbătrânit, iar bătrânețea ne obligă să ne mulțumim cu mai nimic. Ce ne mai trebuie nouă politică? Afacerile merg bine, avem de toate, dar ce folos, dacă am terminat-o și cu băutura, și cu haleala, și cu femeile!...

OSTROPEL: Femeile mă iubesc! Gloria (*pauză*) mă iubește!

CIOTÂRCĂ: Și la ce-ți ajută?

PLĂMADĂ (*intrând cu Nașul Mare*): Iată-l, jupâne!

NAȘUL MARE (*fericit*): Îhî!... Îhî!...

CIOTÂRCĂ: La ce ne mai trebuie nouă politică, partener?

OSTROPEL: Face bine la afaceri.

CIOTÂRCĂ: Corect, dar de ce să ducem noi povara țării, când am putea să-i îmbrâncim în față pe Nașul Mare și pe Vasilică Plămadă?

OSTROPEL: Dar Gloria? Tu îți închipui că Gloria o să mă scape din mână?

CIOTÂRCĂ: Dă-o dracului de glorie! Ne-am luat țara înapoi, la ce ne mai trebuie nouă glorie?

OSTROPEL: Nu glorie, ci Gloria!

CIOTÂRCĂ (*vag derutat*): Te-ai damblagit, treaba ta! Eu știu ce am de făcut: trec în umbră, apuc sforile și îl joc pe Nașul Mare!

NAȘUL MARE: Îhî, îhî!...

CIOTÂRCĂ: Să mergem, candidatul, să prezinți programul nostru alegătorilor!...

NAȘUL MARE: Îhî!...

CRISTOL: Dar, domnilor, ce facem cu confruntarea finală? Poporul o așteaptă!...

OSTROPEL: Care popor?

CRISTOL: Cum care poporul? Al Sfântului Așteaptă: electoratul!

CIOTÂRCĂ (*sesizând brusca enervare a lui Ostropel*): Fii calm, Gavriile, e tânăr și prost! De unde să știe el, săracul, că o țară cu adevărat democratică, în Europa, e formată doar din alegători și din popor?

CRISTOL: Și eu ce-am spus?

OSTROPEL: Drăguță, dumneata faci confuzie între ăia, alegătorii, și noi, poporul!

CRISTOL: Dar confruntarea finală?

OSTROPEL: O ținem, dar în fața alegătorilor! Poporul, drăguță, în ciuda aparențelor, e, întotdeauna, unitar și solidar!

CRISTOL: Perfect! Pot deschide evenimentul?

ELECTRA: Ciotârcă, sloboade-l din lesă!

CIOTÂRCĂ (*scoțându-i lesa de la gât*): Dă-i drumul, domnule ziarist!

SCENA VIII:

**CRISTOL, OSTROPEL, CIOTÂRCĂ,
PLĂMADĂ, ELECTRA, NAȘUL MARE,
dansatoarele**

CRISTOL (*apropiindu-se dezinvolt de microfon*): Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, meciul secolului! În colțul stânga, un luptător de categoria grea, domnul senator Ga-vril Os-tro-pel!... (*pășește în față, în stânga*)

scenei) În colțul dreapta, senatorul opoziției, domnul senator Mi-ha-il Cio-târcă!... (*ia poziție în partea dreaptă*).

Sunt Alexandru Ioan Cristol, redactorul deontologic de investigații de la „Pozna națională de Moldova”, arbi-trul de riing!

Dar adevărații arbitrii sunteți dumneavoastră, alegă-torii!...

ELECTRA, PLĂMADĂ: Cinste lor, cinste lor, / Cinste-alegătorilor! (*li se alătură vocal și ceilalți*) Cinste lor, cinste lor, / Cinste-alegătorilor!...

CRISTOL: Îi rog pe cei doi candidați să-și prezinte, mai întâi, sloganul electoral. Domnule Ciotârcă...

CIOTÂRCĂ: Vrem țara înapoi, ca să construim împreună!

ELECTRA (*aplaudând frenetic*): Uraaa! Uraaa! Uraaa!...

PLĂMADĂ (*simultan*): Huooo! Huooo! Huooo!...

CRISTOL: Domnule Ostropel...

OSTROPEL: Nu uita, iubit popor: Ostropel – senator!

PLĂMADĂ (*aplaudând frenetic*): Uraaa! Uraaa!
Uraaa!...

ELECTRA (*simultan*): Huooo! Huooo! Huooo!...

OSTROPEL: Dacă-mi permiteți o opinie despre sloganul opoziției...

CRISTOL: Pofțiți!

OSTROPEL: Vreți țara înapoi? Pofța-n cui!

PLĂMADĂ (*aplaudând frenetic*): Uraaa! Uraaa!
Uraaa!...

ELECTRA (*simultan*): Huooo! Huooo! Huooo!...

CIOTÂRCĂ (*ofuscat*): Știi care e blestemul acestei biete țărișoare, domnule senator? (*Ostropel îl fixează cu suspiciune*) Că e obligată să aleagă între doi hoji ca noi!

ELECTRA (*frenetic*): Uraaa! Uraaa! Uraaa!...

PLĂMADĂ (*simultan*): Uraaa! Uraaa! Uraaa!...

OSTROPEL: Ca să vezi! De parcă i s-ar întâmpla pentru prima dată!...

CRISTOL: Gata! Să trecem la programe!

ELECTRA: Zi-i tu, Mihaile, că pe dumnealui, cu tot cu programe, îl știu alegătorii ca pe un cal breaz!

OSTROPEL: Cal, doamnă, nu potaie! Să nu uiți ce-ai spus!

CIOTÂRCĂ: Să trăiți... frumos!...

ELECTRA: Ce-ai zis, Ciotârcă? Asta de unde a-i mai scos-o?

OSTROPEL: Plagiază, doamnă! Deja îl văd premier...

CIOTÂRCĂ (*ferm*): Istoria, dragă domnule, nu-i decât un uriaș plagiat!

OSTROPEL: Da, dar după întâmplări deja uitate...

CRISTOL: Să lăsăm, să lăsăm... În fond, urna alege!

OSTROPEL: Așa e! Vasile, bagă folcloristele!

PLĂMADĂ: Haideți, mări!

Nașul Mare trece la orgă, iar fetele, în ii și cingătoare, intră, dansând în scenă. Ostropel cuprinde o dansatoare de mijloc, iar Ciotârcă vrea să facă la fel cu o alta.

ELECTRA: Cio-târ-căăă!

CIOTÂRCĂ (*rugător*): Dă bine la popor,
Electruțo!...

ELECTRA: Lasă poporul și treci încoace! (*îl
înșfacă de mijloc, asumându-și rolul bărbatului în dans*).

PLĂMADĂ: Ju-pâ-nee!... Ju-pâ-nee!... (*Nașul
Mare se oprește din cântat, iar fetele din dans*).

OSTROPEL (*încă ținând fata de după mijloc*):
Ce-i, ce s-a întâmplat?

PLĂMADĂ (*parcă și mai înspăimântat*):
Nenorocire, jupâne! Ne-am prăbușit în sondaje; și noi, și
opoziția!...

OSTROPEL: Imposibil!

ELECTRA: Am zis eu că vine a treia forță!...

OSTROPEL: Nimeni nu putea deveni lider peste
noapte!

PLĂMADĂ: Ba da, jupâne! Deja conduce în
sondaje cu sută la sută!

OSTROPEL: Cine?

PLĂMADĂ: Cum cine? Gloria!...

OSTROPEL (*Își desprinde prelinș palmele de pe șoldurile dansatoarei, cade în genunchi și, de acolo, de sub privirile ei trufașe, exclamă, precum Cezar):* Și tu, Gloria!... (*muzica reîncepe să cânte, dansatoarele încing o horă în jurul îngenuncheatului Ostropel, care se face din ce în ce mai mic*).

C O R T I N A